

11/03/2026

«Όσιος Ευμένιος Σαριδάκης ο Λεπρός»: Συζήτηση με τον π. Ευάγγελο Παπανικολάου στα «Ευαγγελίστρια 2026»

/ [Ενορίες](#)

Η ζωή του Οσίου Ευμενίου Σαριδάκη αποτελεί ένα ζωντανό παράδειγμα χριστιανικής αγάπης και ταπείνωσης. Μέσα από την υπηρεσία προς τους ασθενείς και τους περιθωριοποιημένους ανθρώπους απέδειξε ότι η αγιότητα δεν βρίσκεται σε εντυπωσιακές πράξεις, αλλά στην καθημερινή θυσιαστική αγάπη.

Στο «Ενοριακό Αρχονταρίκι» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστριάς Πειραιώς και στο πλαίσιο των εκδηλώσεων «Ευαγγελίστρια 2026», την Τρίτη 10 Μαρτίου ο Ηλίας Λιαμής, Δρ. Θεολογίας, Μουσικολόγος και Συγγραφέας, φιλοξένησε τον

Πρωτοπρεσβύτερο π. Ευάγγελο Παπανικολάου, σε μια συζήτηση με θέμα «Αγιασμένες μορφές: Όσιος Ευμένιος Σαριδάκης ο Λεπρός;».

Η συζήτηση ήταν μία μαρτυρία γύρω από τη ζωή, την προσωπικότητα και την πνευματική δράση του Οσίου Ευμενίου Σαριδάκη, ενός σύγχρονου αγίου της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Μέσα από προσωπικές εμπειρίες ανθρώπων που τον γνώρισαν, παρουσιάζεται η βαθιά αγάπη, η ταπείνωση και η διακονία του προς τους αρρώστους και τους περιθωριοποιημένους ανθρώπους.

Ο π. Ευάγγελος εστίασε ιδιαίτερα στη δράση του στο νοσοκομείο λοιμωδών νοσημάτων στην Αθήνα και στην πνευματική επίδραση που άσκησε σε πολλούς ανθρώπους, ιδίως νέους. Άνθρωποι που τον γνώρισαν προσωπικά μαρτυρούν ότι η παρουσία του ήταν ιδιαίτερα δυνατή και μεταμορφωτική.

Ένα βασικό ερώτημα που τίθεται είναι τι μπορεί να προσφέρει σήμερα το παράδειγμα του Αγίου στους νέους ανθρώπους. Οι συνομιλητές τόνισα ότι οι νέοι έχουν ανάγκη από αυθεντικούς ανθρώπους, από πρόσωπα που να ζουν αληθινά αυτά που πιστεύουν. Ο Όσιος Ευμένιος δεν δίδασκε με λόγια, αλλά κυρίως με το παράδειγμα της ζωής του. Η αυθεντικότητα, η απλότητα και η αγάπη του ήταν τα στοιχεία που άγγιζαν βαθιά τις ψυχές όσων τον πλησίαζαν.

Ο Ευμένιος, κατά κόσμον Σωφρόνιος, καταγόταν από την Κρήτη και από μικρός είχε έντονη πνευματική κλίση. Έζησε για ένα διάστημα ως μοναχός σε ασκητικό περιβάλλον. Ωστόσο, η ζωή του άλλαξε δραματικά όταν, κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής του θητείας, αρρώστησε από λέπρα.

Η λέπρα εκείνη την εποχή ήταν μια ασθένεια που προκαλούσε κοινωνικό αποκλεισμό. Οι ασθενείς θεωρούνταν επικίνδυνοι και συχνά απομονώνονταν σε ειδικούς χώρους ή ιδρύματα. Αρχικά οι γιατροί δεν μπορούσαν να διαγνώσουν την ασθένεια του π. Ευμενίου, γεγονός που τον βασάνιζε ψυχικά. Τελικά, ένας άλλος λεπρός τον βοήθησε να καταλάβει τι ασθένεια είχε και έτσι οδηγήθηκε στο νοσοκομείο λοιμωδών νοσημάτων στην Αθήνα. Εκεί θεραπεύτηκε από τη λέπρα, αλλά αποφάσισε να μην φύγει από το νοσοκομείο. Επέλεξε συνειδητά να παραμείνει κοντά στους ασθενείς για να τους υπηρετεί.

Η απόφαση αυτή αποτέλεσε καθοριστικό σημείο της ζωής του. Ο π. Ευμένιος πίστευε ότι, όπως σε ένα νοσοκομείο ένας ασθενής που γίνεται καλά μπορεί να βοηθήσει άλλους ασθενείς, έτσι και εκείνος όφειλε να μείνει κοντά στους ανθρώπους που υπέφεραν. Στο νοσοκομείο γνώρισε τον ασκητή Άγιο Νικηφόρο τον

Λεπρό, ο οποίος έπαιξε σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωση της πνευματικής του ζωής. Ο Νικηφόρος ήταν ένας άνθρωπος μεγάλης αγιότητας και πνευματικής καλλιέργειας, και η σχέση τους υπήρξε βαθιά πνευματική.

Αργότερα, μετά από αίτημα των ίδιων των ασθενών, ο π. Ευμένιος χειροτονήθηκε ιερέας. Οι λεπροί επιθυμούσαν να έχουν έναν μόνιμο πνευματικό πατέρα ανάμεσά τους, και έτσι ο Σωφρόνιος έλαβε το όνομα Ευμένιος.

Ένα από τα σημαντικότερα χαρακτηριστικά του Αγίου ήταν η αγάπη του προς τους ανθρώπους που η κοινωνία απέρριπτε. Στο νοσοκομείο υπήρχαν πολλοί ασθενείς που ένιωθαν εγκαταλελειμμένοι από τις οικογένειές τους και από την

κοινωνία.

Ο π. Ευμένιος, όπως τόνισε ο π. Ευάγγελος, προσπαθούσε να τους δείξει ότι δεν ήταν μόνοι. Μαγείρευε για αυτούς, τους φρόντιζε και τους αντιμετώπιζε με τρυφερότητα. Όταν οι ασθενείς ήταν απομονωμένοι πίσω από κάγκελα, τους ετοίμαζε φαγητό και τους το έδινε μέσα από τα παράθυρα. Έγραφε μάλιστα τα ονόματά τους πάνω στα γλυκά με κανέλα, ώστε να νιώθουν ότι κάποιος τους θυμάται προσωπικά. Η πράξη αυτή είχε τεράστια σημασία για τους νέους ασθενείς που βρίσκονταν εκεί. Πολλοί από αυτούς είχαν χάσει την ελπίδα τους, αλλά η αγάπη του ιερέα τους έδινε δύναμη.

Στη δεκαετία του 1980 εμφανίστηκε η ασθένεια του AIDS. Εκείνη την εποχή επικρατούσε μεγάλος φόβος και κοινωνικός αποκλεισμός απέναντι στους ασθενείς. Στο ίδιο νοσοκομείο άρχισαν να νοσηλεύονται νέοι άνθρωποι που είχαν προσβληθεί από την ασθένεια. Πολλοί από αυτούς ήταν κοινωνικά απομονωμένοι. Ο π. Ευμένιος όμως τους δέχτηκε με την ίδια αγάπη που έδειχνε και στους λεπρούς. Μαγείρευε για αυτούς, τους επισκεπτόταν καθημερινά και προσπαθούσε να τους δώσει χαρά μέσα στη δύσκολη κατάσταση που ζούσαν. Για πολλούς από αυτούς, η παρουσία του ήταν η μοναδική πηγή παρηγοριάς.

Παρά τη μεγάλη του δραστηριότητα, ο π. Ευμένιος δεν παραμελούσε ποτέ την πνευματική του ζωή. Όπως περιέγραψε ο π. Ευάγγελος, ξυπνούσε πολύ νωρίς το πρωί για να κάνει τον προσωπικό του κανόνα προσευχής και να συμμετέχει στις ακολουθίες της Εκκλησίας. Η ζωή του ήταν αυστηρά οργανωμένη γύρω από την προσευχή και τη λατρεία. Δεν υπήρχε ημέρα που να μην τελείται ακολουθία στην Εκκλησία του νοσοκομείου. Ακόμη και όταν φρόντιζε τους ασθενείς ή εξυπηρετούσε επισκέπτες, συνέχιζε να προσεύχεται νοερά. Για εκείνον, η πνευματική ζωή και η διακονία προς τον άνθρωπο ήταν δύο αλληλένδετες πραγματικότητες.

Σε κάποια στιγμή της ζωής του ο π. Ευμένιος πέρασε μια σοβαρή πνευματική δοκιμασία. Ενώ υπηρετούσε με αυταπάρνηση τους ασθενείς, δέχθηκε έναν λογισμό υπερηφάνειας και αμέσως μετά βίωσε μια έντονη πνευματική κρίση. Οι συνασθενείς του και άλλοι πνευματικοί άνθρωποι προσευχήθηκαν γι' αυτόν. Τελικά μεταφέρθηκε σε ένα μοναστήρι στην Κρήτη, όπου αφιερώθηκε στην Παναγία. Σύμφωνα με τη μαρτυρία, η Θεοτόκος εμφανίστηκε και τον θεράπευσε, διδάσκοντάς του την απόλυτη ταπείνωση. Από εκείνη τη στιγμή η ζωή του άλλαξε. Όσοι τον γνώριζαν παρατηρούσαν ότι το πρόσωπό του ακτινοβολούσε χαρά και ειρήνη.

Πολλοί άνθρωποι που πλησίαζαν τον π. Ευμένιο ένωσαν βαθιά αλλαγή στη ζωή τους. Χαρακτηριστικό είναι ότι δεν κατηγορούσε ούτε καταδίκασε κανέναν. Αντίθετα, άφηνε τους ανθρώπους ελεύθερους, δείχνοντάς τους αγάπη. Έλεγε ότι όταν κάποιος συνειδητοποιεί το λάθος του, τότε μπορεί να αλλάξει πραγματικά. Δεν προσπαθούσε να πιέσει τους ανθρώπους να εξομολογηθούν, αλλά τους βοηθούσε να καταλάβουν μόνοι τους την κατάσταση της ψυχής τους.

Ιδιαίτερα σημαντική ήταν η σχέση του με τους νέους ανθρώπους. Πολλοί νέοι τον πλησίαζαν όχι επειδή είχαν επίγνωση των λαθών τους, αλλά επειδή αναζητούσαν αγάπη και κατανόηση. Ο π. Ευμένιος πίστευε ότι οι νέοι έχουν βαθιά ανάγκη από έναν πατέρα, από κάποιον που θα τους δεχτεί όπως είναι. Η τρυφερότητα και η αποδοχή που τους έδειχνε τους βοηθούσε να βρουν τον δρόμο τους. Για αυτόν τον λόγο η δράση του θεωρείται ιδιαίτερα επίκαιρη και για τη σημερινή εποχή.

Παρά τη φήμη του ως πνευματικού ανθρώπου, ο π. Ευμένιος παρέμεινε πάντα απλός. Ζούσε φτωχικά και δεν κρατούσε χρήματα για τον εαυτό του. Όσα του έδιναν οι άνθρωποι τα μοίραζε σε όσους είχαν ανάγκη. Η συμπεριφορά του ήταν τόσο φυσική και ανεπιτήδευτη, ώστε πολλοί δεν αντιλαμβάνονταν αμέσως την αγιότητά του.

Ο π. Ευάγγελος τόνισε στο κλείσιμο της συνάντησης, τη μεγάλη σημασία της προσευχής στη ζωή του Αγίου. Η προσευχή δεν ήταν για εκείνον απλώς μια θρησκευτική πράξη, αλλά ένας τρόπος να αγκαλιάζει ολόκληρο τον κόσμο. Πίστευε ότι ο άνθρωπος οφείλει να προσεύχεται για όλους, ακόμη και για εκείνους που δεν γνωρίζουν πώς να προσευχηθούν για τον εαυτό τους. Η προσευχή αυτή ήταν για εκείνον η μεγαλύτερη μορφή αγάπης.

Η ζωή του Οσίου Ευμενίου Σαριδάκη αποτελεί ένα ζωντανό παράδειγμα χριστιανικής αγάπης και ταπείνωσης. Μέσα από την υπηρεσία προς τους ασθενείς και τους περιθωριοποιημένους ανθρώπους απέδειξε ότι η αγιότητα δεν βρίσκεται σε εντυπωσιακές πράξεις, αλλά στην καθημερινή θυσιαστική αγάπη.